

XXII.

ПУСТИНЯТА.

Азъ съмъ въ пустинята!

Не е ли това сѣнь?

Като школьникъ въ часове по география, рѣдко чувахъ какво учителя разказва за урокъ: погледа ми се носѣше отъ карта на карта. Не знамъ защо, но тогава не ме плѣняваше картата съ синитѣ си шарки, означаваша морета и океани; не спираха окото ми и планинитѣ, що ми се мѣркаха като руна вълна наслагани по картата. Ала Сахара! Сахара, всѣкога спираше погледа ми. Може би това се дължи на моята кръвь. Разправяше се, че моя прадѣдъ е скиталъ изъ тия пусти краища. И когато учителятъ почваше за Сахара, за лъвовитѣ, чакалитѣ, моята школнишка фантазия се унисаше въ илюзии до забрава. Менъ ми се привиждаше Нилъ, който на картата се вие като голѣма боа. Азъ виждахъ Нилъ съ жълти води, глѣкналъ между сѣнкитѣ на палмови брѣгове; мѣркаше ми се, като гиганско повѣсмо отъ струи, що сж се разлѣли въ далечини, освѣтени отъ голѣмо ярко слънце... Влачи мързеливо води срѣдъ ронливи брѣгове... а тамъ нѣкъждѣ изъ гжстака отъ плавакъ и зеленина се издава ококорчена глава на крокодилъ, плаче като дѣте и моли да додатъ и дирятъ давяще дѣте.